

INSTITUTUL NAȚIONAL AL MAGISTRATURII

Promoția 2023-2025

Absolvire 2025

Proces verbal de soluționare a contestațiilor la barem
Drept penal și drept procesual penal - procurori

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor, cu privire la contestațiile formulate de candidați în baza art. 14 alin. (3) din Regulamentul privind examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii la examenul de la disciplina Drept penal și drept procesual penal - procurori.

Subiectul nr. 1 - Drept penal

Identificați deosebiriile dintre *starea de necesitate* și *excesul neimputabil în acțiunea de salvare*.

10 auditori de justiție au contestat baremul pentru subiectul 1: ANDRIȚA Iulia-Raluca, BALAN Maria-Andreea, BĂRCAN Cristina-Mădălina, BLAJ Andreea-Denisa, EVGHENIE Gabriela, GOMOI Andreea-Angela, MAVRODIN Bogdan-Petru, PARASCHIV Florin-Stefanut, POPOVICI Alexandra-Monica, SILAGHI Gabriel-Sabin.

În esență, s-a susținut că:

a. În mod greșit s-a punctat în barem faptul că nu va fi angajată răspunderea civilă a făptuitorului care a acționat în stare de necesitate, dacă prin acțiunea de salvare s-a produs un prejudiciu celui care a creat starea de pericol. În motivare, s-a arătat că nu este înlăturată răspunderea delictuală a persoanei care, salvându-se pe sine de la pericol ori un bun ce îi aparține, a produs un prejudiciu unei terțe persoane, constituind o ipoteză autonomă de răspundere civilă delictuală pentru fapta proprie, ce are la bază îmbogățirea fără justă cauză.

S-a susținut de asemenea că, în ipoteza avută în vedere de barem, prejudiciul este creat chiar persoanei care a creat starea de pericol. În această situație,

răspunderea civilă ar fi înlăturată și în contextul excesului neimputabil de stare de necesitate, indiferent dacă paguba este creată unor terți sau chiar persoanei care a creat starea de pericol. În motivarea contestației s-a arătat că, în condițiile în care nu există un text expres care să acopere din punct de vedere al răspunderii civile ipoteza excesului neimputabil, sunt aplicabile prevederile art. 1361 - 1362 din Codul civil, respectiv art. 624 alin. 2 din Codul civil

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Deosebirea punctată în barem nu a avut în vedere ipoteza răspunderii civile delictuale pentru pagube create terților (caz în care cel care a acționat în stare de necesitate este obligat să repare prejudiciul cauzat, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză), ci situația particulară în care pagubele au fost create chiar persoanei care a creat starea de pericol. În acest sens, prevederile art. 624 alin. 2 din Codul civil stipulează că nu poate pretinde nicio despăgubire proprietarul care a provocat sau a favorizat apariția pericolului. Doctrina este, de altfel, unanimă în această privință, în acord cu prevederile legale anterior evocate.

Pe de altă parte, astfel cum în mod corect au subliniat contestatarii, răspunderea civilă în cazul stării de necesitate este reglementată de prevederile art. 1361 din Codul civil, respectiv art. 624 din Codul civil și este guvernată de regulile îmbogățirii fără justă cauză. Starea de necesitate avută în vedere de legea civilă este cea definită prin art. 20 alin. 2 din Codul penal. Excesul neimputabil, deși presupune o acțiune de salvare săvârșită pentru a contracara o stare de pericol, nu reprezintă stare de necesitate, nefiind îndeplinită condiția proporționalității dintre cele două.

Or, atât art. 1361 din Codul civil, cât și art. 624 din Codul civil vizează exclusiv starea de necesitate, nu și excesul neimputabil. Prin urmare, sub aspectul răspunderii civile, starea de necesitate se deosebește de excesul neimputabil, întrucât în cazul acestuia răspunderea civilă are ca temei răspunderea pentru fapta proprie, potrivit art. 1357 - 1371 din Codul civil, iar nu o formă autonomă, bazată pe regulile îmbogățirii fără justă cauză, nefiind așadar aplicabile prevederile art. 624 din Codul civil.

b. S-a solicitat punctarea în plus față de barem și a deosebirii dată de modul în care cele două cauze se extind asupra participanților, aspect prevăzut de art. 18 alin. 2 din Codul penal și art. 23 alin. 2 din Codul penal. Cu privire la răspunsul de la lit. b) din barem s-a solicitat clarificarea acestuia, în sensul de a se acorda punctajul și în situația în care nu s-a folosit aceeași exprimare, ci s-a făcut referire la dispozițiile art. 18 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Codul penal.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Aspectele indicate în contestație sunt punctate în baremul afișat la lit. b). Potrivit art. 18 alin. 2 din Codul penal, efectul cauzelor justificative se extinde și asupra participanților, producând astfel efecte *in rem*. Pe de altă parte, potrivit art. 23 alin. 2 din Codul penal efectul cauzelor de neimputabilitate nu se extinde asupra participanților, producând așadar efecte *in personam*, cu excepția cazului fortuit.

c. S-a solicitat punctarea în plus față de barem și a deosebirii dată de posibilitatea suspectului/inculpatului de a cere continuarea procesului penal/a urmăririi penale în ipoteza reținerii dispozițiilor art. 20 din Codul penal, demers procedural ce nu este permis în cazul incidenței dispozițiilor art. 26 alin. 2 din Codul penal.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Comisia de soluționare a contestațiilor subliniază că nu are competența să modifice punctajul stabilit de Comisia de elaborare a subiectelor prin adăugarea la barem a unor aspecte care nu au fost avute în vedere de aceasta, ci doar să cenzureze în raport cu cele contestate relevanța răspunsurilor indicate de barem și conformitatea lor cu bibliografia afișată.

Adăugarea la barem a unor aspecte noi, fără legătură directă cu specificul cerinței, ar conduce la redistribuirea punctajului și la lipsa de previzibilitate a celui inițial în raport cu candidații care nu au declarat contestație. Subiectul stabilit de Comisia de elaborare se referă la identificarea unor eventuale deosebiri nemijlocite,

exclusiv, între starea de pericol creată și fapta penală prin care se intervine pentru salvare, iar nu și la raporturile de drept penal sau procesual penal exterioare acestora.

d. În privința distincției de la lit c), ar trebui să se puncteze și exprimarea că acțiunea de salvare nu a produs urmări vădit mai grave și nu neapărat că este proporțională cu pericolul.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

În privința stării de necesitate, proporționalitatea dintre acțiunea de salvare și starea de pericol presupune tocmai ca cea dintâi să nu producă urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat. Prin urmare, punctajul se va acorda indiferent de formularea aleasă, atât timp cât rezultă în mod neechivoc aspectele de fond avute în vedere de barem.

Subiectul nr. 2 - Drept procesual penal

Analizați comparativ măsurile *arestării preventive și internării medicale în vederea efectuării expertizei medico-legale*, cu referire la: natura acestora; scopul pentru care sunt dispuse; competența de a le dispune; persoanele față de care se pot dispune; durata maximă pentru care pot fi dispuse; posibilitatea formulării unei căi de atac împotriva actului prin care au fost dispuse, cu referire la termenul în care poate fi exercitată dacă este prevăzută de lege; posibilitatea de a fi dedusă din durata pedepsei perioada în care persoana a fost supusă măsurii.

4 auditori de justiție au contestat baremul pentru subiectul 2: BALAN Maria-Andreea, BERAR Ilina, DIACONESCU Flavia, SAMSON Eduard-Mihai.

În esență, s-a susținut că:

a. S-a solicitat acordarea punctajului integral și în ipoteza în care nu se menționează momentul de la care se calculează termenul de formulare a contestației, întrucât acest aspect excedează cerinței, care se referă la indicarea termenului.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Mențiunea punctată în barem privind momentul de la care se calculează termenul de exercitare a căii de atac este de esența acestei instituții.

b. S-a arătat că, în dezacord cu baremul, scopul măsurii internării medicale în vederea efectuării expertizei medico-legale este acela de a oferi cadrul necesar pentru o examinare complexă în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice, potrivit art. 184 alin. (5) din Codul de procedură penală, în situația în care suspectul/ inculpatul este de acord (internare voluntară) ori refuză (internare nevoluntară) efectuarea expertizei, cerința subiectului nefăcând distincția între internarea voluntară și cea nevoluntară.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Deși enunțul cerinței nu face în mod expres referire la internarea nevoluntară, acest aspect rezultă atât din obiectivul cerinței, care vizează analiza comparativă a două măsuri coercitive, privative de libertate, cât și din perspectiva unor aspecte procedurale (competența de a dispune fiecare dintre cele două măsuri, durata maximă pentru care pot fi dispuse, posibilitatea formulării unei căi de atac împotriva actului prin care au fost dispuse). Prin urmare, este neîndoielnic că cerința viza analiza comparativă a măsurilor arestării preventive și internării medicale nevoluntare, atât timp cât internarea medicală voluntară nu comportă discuții în privința reperelor anterior menționate. Având în vedere cele de mai sus, internarea medicală în vederea efectuării expertizei medico-legale este măsura procesuală privativă de libertate, prin care se asigură efectuarea expertizei medico-legale psihiatrice dispusă de organul judiciar, prin internarea forțată a suspectului/inculpatului, atunci când acesta refuză efectuarea de bunăvoie a expertizei și se dispune pentru a asigura prezența suspectului sau inculpatului la examinarea de către comisia medico-legală psihiatrică/în fața comisiei medico-legale psihiatrice în vederea examinării. Cadrul necesar pentru o examinare complexă în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice poate fi asigurat și prin intermediul internării medicale voluntare care, însă, nu era vizată de cerință.

Subiectul nr. 3 - Subiect practic - Drept penal și drept procesual penal

- A. Redactați secțiunea „În drept” a rechizitoriului întocmit la data de 30.09.2019 de procurorul Popescu Ion în dosarul care v-a fost pus la dispoziție.
- B. Redactați dispozitivul rechizitoriului întocmit la data de 30.09.2019 de procurorul Popescu Ion în dosarul care v-a fost pus la dispoziție.

23 auditori de justiție au contestat baremul pentru subiectul 3: ANDRIȚA Iulia-Raluca, BALAN Maria-Andreea, BĂRCAN Cristina-Mădălina, BERAR Ilina, BLAJ Andreea-Denisa, CIURARIU Lorena-Mihaela, CODORI Marcu-Ovidiu, DAVIDEL Lorena, EVGHENIE Gabriela, GHEORGHITĂ Vlad-Andrei, GHERMAN Eduard-Marian, GOMOI Andreea-Angela, MAVRODIN Bogdan-Petru, MORTU Elena, MURARIU Alisan, PALCĂU Andrei-Cristian, PARASCHIV Florin-Stefanut, RĂDULESCU Andreea-Ruxandra, RĂDULESCU Florin-Cătălin, SAMSON Eduard-Mihai, SILAGHI Gabriel-Sabin, STĂNESCU Bianca-Nicoleta, VLAD Iulia-Ariana.

În esență, s-a susținut că:

Subiectul 3 A

a. În raport cu cerința „(...) *se va motiva eventuala incidență a uneia/unora dintre formele pluralității de infracțiuni*”, în cazul infracțiunii de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal a fost criticată lipsa indicării pluralității intermediare prevăzută de art. 44 alin. 1 din Codul penal, incidentă raportat la condamnarea indicată în fișa de cazier judiciar.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Deși în raport cu fișa de cazier judiciar, infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal a fost comisă în condițiile pluralității intermediare de infracțiuni prevăzută de art. 44 alin. 1 din Codul penal, Comisia de soluționare a contestațiilor subliniază că nu are competența să modifice punctajul stabilit de Comisia de elaborare a subiectelor prin adăugarea la barem a altor aspecte, ci doar să cenzureze în raport cu cele contestate relevanța răspunsurilor indicate de barem și conformitatea acestora cu bibliografia afișată. Adăugarea la barem a unor aspecte noi, ar conduce la

redistribuirea punctajului și la lipsa de previzibilitate a celui inițial în raport cu candidații care nu au declarat contestație.

b. În cazul descrierii în drept a infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal nu trebuie punctat locul săvârșirii faptei în mod defalcat, atât prin menționarea traseului parcurs de inculpat, cât și prin indicarea faptului că acele străzi reprezintă drum public.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Sintagma de *drum public* punctată în barem face parte din elementul material al laturii obiective a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis, prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal, întrucât reprezintă caracteristica traseului parcurs de inculpatul care a condus un autovehicul având permisul suspendat.

c. În mod greșit în încadrarea juridică a infracțiunii prevăzută de art. 338 alin. 1 din Codul penal s-a punctat forma de vinovăție a intenției (această infracțiune putând fi comisă doar cu această formă de vinovăție), mențiune ce este necesară doar în ipoteza descrierii unei infracțiuni pedepsită din culpă. Spre deosebire de infracțiunea de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. 1 din Codul penal, în cazul infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal, în barem nu se punctează forma de vinovăție, aspect care conduce la lipsa de previzibilitate a acestuia. În subsidiar, s-a solicitat un barem alternativ, în sensul de a nu se depuncta lucrările în care nu se regăsește această mențiune.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Descrierea completă a încadrării în drept a infracțiunii pentru care inculpatul este trimis în judecată vizează în egală măsură elementele de tipicitate obiectivă, cât și pe cele de tipicitate subiectivă, în acest ultim caz, fără distincție în ceea ce privește forma de vinovăție. În raport cu precizarea la cerință, în sensul că nu era necesară analiza separată a elementelor de tipicitate ale infracțiunii/infracțiunilor identificate raportat la starea de fapt, indicarea formei de vinovăție în încadrarea juridică era

predictibilă în raport cu starea de fapt reținută și de particularitatea acestei incriminări, care determina o analiză specifică a vinovăției cu care inculpatul a comis fapta respectivă.

Omisiunea din încadrarea juridică a infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal a formei vinovăției, nu afectează previzibilitatea acestuia în ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 338 alin. 1 în Codul penal, cele două infracțiuni fiind tratate distinct.

d. Este excesivă punctarea în cuprinsul descrierii sintetice a infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal a împrejurării în care a intervenit suspendarea dreptului de a conduce, întrucât această detaliere excedează elementelor de tipicitate ale acestei infracțiuni, fiind o mențiune ce aparține de starea de fapt.

În plus, s-a solicitat acordarea punctajului și în situația în care descrierea elementelor de tipicitate ale celor trei infracțiuni și încadrarea acestora s-a realizat într-un singur paragraf, iar nu detaliat, în raport cu fiecare infracțiune în parte.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Împrejurarea în care a intervenit suspendarea permisului de conducere, prin precizarea concretă a circumstanțelor în care a intervenit, constituie situația premisă a infracțiunii, iar indicarea acesteia ține de specificul infracțiunii, asigură descrierea corespunzătoare a faptei cu care este sesizată instanța de judecată, garantând respectarea dreptului la apărare al inculpatului.

Descrierea în drept, în mod distinct a fiecărei infracțiuni, prin indicarea elementelor de tipicitate specifice încadrării juridice în raport cu starea de fapt, asigură exigențele de claritate a acestora.

e. Infracțiunile prevăzute de art. 335 alin. 2 din Codul penal și art. 338 alin. 1 din Codul penal au fost comise în condițiile concursului ideal de infracțiuni, motiv pentru care s-a solicitat punctarea alternativă a dispozițiilor art. 38 alin. 2 din Codul penal în raport cu aceste două infracțiuni.

S-a solicitat reținerea concursului ideal între toate cele trei infracțiuni, întrucât această formă de pluralitate nu poate fi exclusă de plano.

S-a criticat lipsa de claritate a modalității de stabilire a baremului, întrucât observând nota potrivit căreia punctajul se acordă integral și în cazul reținerii concursului formal, dar, doar între infracțiunile prevăzute de art 196 alin. 1 din Codul penal și art. 335 alin. 2 din Codul penal, se poate trage concluzia că punctajul se acordă parțial și în cazul reținerii concursului ideal între 196 alin. 1 din Codul penal și art. 335 alin. 2 din Codul penal sau între art. 335 alin. 2 din Codul penal și art. 338 alin. 1 din Codul penal, respectiv concursul real doar între art. 196 alin. 1 și art. 338 alin. 1 din Codul penal, apreciindu-se necesară o punctare defalcată pentru argumentarea tipului de concurs incident între fiecare dintre cele trei infracțiuni.

S-a arătat, că în ipoteza reținerii concursului formal doar între infracțiunea de vătămare corporală din culpă și conducerea fără permis, este necesară acordarea unui punctaj parțial pentru reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (2) din Codul penal, având în vedere faptul că în cerință era prevăzut că trebuie reținută forma de pluralitate indiferent de soluția care urmează a se pronunța pentru fapte și, în acest caz, este incident atât alin. (1), cât și alin. (2) al art. 38 din Codul penal.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Deși nu poate fi exclusă de plano comiterea infracțiunii prevăzută de art. 338 alin. 1 din Codul penal în concurs ideal cu cea prevăzută de art. 335 alin. 2 din Codul penal (ex: conducătorul auto lovește din culpă victima și își continuă neîntrerupt deplasarea, părăsind locul accidentului), această ipoteză nu rezultă din starea de fapt. Pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 338 alin. 1 din Codul penal este necesar, printre altele, ca intenția de părăsire a locului accidentului să fie neechivocă. Or, în speță, conducătorul auto a lovit accidental victima angajată în traversarea carosabilului, oprind în apropiere. A verificat de la distanță starea acesteia, după care s-a urcat din nou la volan, părăsind definitiv locul. Abia în acest moment a devenit neîndoiește intenția sa de a părăsi locul accidentului fiind realizată și latura subiectivă a infracțiunii în discuție. Consecutiv,

acesta reprezintă reperul temporal pentru consumarea infracțiunii prevăzute de art. 338 alin. 1 din Codul penal.

Pornind de la teza unicității naturale de acțiune, incidentă atunci când autorul pune în practică hotărârea sa de a atinge un anumit scop printr-o pluralitate de acte omogene, aflate în conexitate spațio-temporală atât de strânsă încât ele formează un tot unitar, se observă că nu este îndeplinită condiția unității manifestării de voință, prin raportare exclusiv la scopul acțiunii desfășurate de inculpat, acțiunea de părăsire a locului accidentului fiind comisă pe baza unei manifestări de voință distinctă de cea inițială, astfel că infracțiunile prevăzute de art. 335 alin. 2 din Codul penal și art. 338 alin. 1 din Codul penal sunt săvârșite în concurs real.

Pentru aceleași argumente, vătămarea corporală prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal este comisă în concurs real în raport de infracțiunea prevăzută de art. 338 alin. 1 din Codul penal.

Baremul cuprinde suficiente elemente pe baza cărora să se poată realiza o depunere predictibilă, în ceea ce privește reținerea, neconformă cu baremul, a formei concursului dintre infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal și art. 335 alin. 2 din Codul penal, respectiv dintre infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal și art. 338 alin. 1 din Codul penal.

f. Acordarea punctajului și în situația în care la încadrarea în drept a infracțiunii de vătămare corporală din culpă, elementul material al laturii obiective a fost descris cu expresii echivalente celor indicate de barem (de exemplu a accidentat din culpă persoana vătămată.)

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Candidatul nu aduce o veritabilă critică a baremului, ci se referă la modalitatea de exprimare a răspunsului formulat. Punctajul se acordă indiferent de formularea aleasă, atât timp cât din aceasta rezultă în mod neechivoc aspectele de fond avute în vedere de barem.

Subiectul 3 B

a. În raport cu soluția de clasare s-a solicitat acordarea punctajului și în situația în care s-a făcut referire la inculpatul Rusu Gabriel, iar nu la calitatea de suspect a acestuia. Deși persoana vătămată și-a retras plângerea la data de 17.09.2019, anterior punerii în mișcare a acțiunii penale, din interpretarea cerinței de la subiectul 3 A referitoare la redactarea în drept a tuturor faptelor comise de inculpat, cât și din baremul afișat la această cerință, care face referire la infracțiunea de vătămare din culpă comisă de inculpat, rezultă că ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din data de 18.09.2019 a inclus și această din urmă infracțiune.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

În cazul dispunerii soluției de clasare, referirea la calitatea de suspect sau, după caz de inculpat, nu este esențială. Totuși, în raport cu precizarea de la subiectul 1A, potrivit căreia *„La rezolvarea cerinței vor fi avute în vedere toate infracțiunile săvârșite de inculpat, indiferent de soluția care urmează să fie dispusă cu privire la acestea”*, luând în considerare și faptul că în baremul afișat privind încadrarea juridică de vătămare corporală din culpă s-a punctat indicarea calității procesuale de inculpat, rezultă că obiecțiunea formulată permite să se acorde punctajul aferent soluției de clasare a cauzei privind pe suspectul Rusu Gabriel și în situația lucrărilor în care soluția de clasare pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă îl vizează pe inculpatul Rusu Gabriel.

b. Temeiul juridic aferent cheltuielilor judiciare reprezentând avocatul din oficiu este cel prevăzut de art. 275 alin. 6 din Codul de procedură penală, iar nu cel prevăzut de art. 274 alin. 1 teza II din Codul de procedură penală indicat în barem, întrucât în delegația de asistență juridică obligatorie este consemnată acordarea de asistență juridică suspectului/inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 196 din Codul penal. Întrucât față de această infracțiune s-a dispus clasarea cauzei, iar cheltuielile privind onorariul avocatului din oficiu sunt aferente

acestei infracțiuni, ele vor rămâne în sarcina statului conform art 275 alin. 6 în Codul de procedură penală. A solicitat punctarea alternativă și a acestui temei.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Asistența juridică obligatorie a suspectului/înculpatului, motivată de împrejurarea că organul de urmărire penală a apreciat că suspectul/înculpatul nu putea să-și facă singur apărarea în conformitate cu art. 90 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, a vizat cauza penală în care s-a efectuat urmărire penală atât pentru infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal, cât și pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 335 alin. 2 și 338 alin. 1 din Codul penal, avocatul din oficiu asistându-l pe suspect cu prilejul audierii pentru toate infracțiunile ce i-au fost reținute în sarcină. Simpla împrejurare că pe delegația avocațială este menționată doar infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. 1 din Codul penal nu este de natură să conducă la o altă concluzie, câtă vreme actul a fost emis în dosarul de urmărire penală, pentru un motiv care viza întreaga cauză, iar nu doar una dintre infracțiuni.

c. În raport cu starea de recidivă reținută în cazul infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, în dispozitivul rechizitoriului, la mențiunea privind datele prevăzute de art. 107 alin. 1 din Codul de procedură penală, se impunea punctarea și a mențiunii că inculpatul este recidivist.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Comisia de soluționare a contestațiilor subliniază că nu este în competența sa să modifice punctajul alocat de Comisia de elaborare a subiectelor prin adăugarea la barem a unor aspecte care nu au fost avute în vedere, ci doar să cenzureze în raport de cele contestate relevanța răspunsurilor indicate de barem și conformitatea acestora cu bibliografia afișată.

Adăugarea la barem a unor aspecte noi ar conduce la redistribuirea punctajului și la lipsa de previzibilitate a celui inițial în raport de candidații care nu au declarat contestație.

d. Acordarea punctajului aferent mențiunii "Dispune" și în cazul în care acesta se regăsește la începutul fiecărei dispoziții a rechizitoriului.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Candidatul nu aduce o veritabilă critică baremului, ci se referă la modalitatea de structurare a răspunsului formulat. Punctajul se acordă indiferent de structura aleasă, atât timp cât din aceasta rezultă în mod neechivoc aspectele de fond avute în vedere de barem.

e. Acordarea punctajului aferent suportării cheltuielilor corespunzătoare soluției de clasare și în cazul în care nu a fost precizat un anumit quantum, câtă vreme în cerință era indicată o sumă globală, fără o defalcare a acesteia pentru fiecare soluție.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Deși în cerință era indicată o sumă globală, trebuiau cuantificate în primul rând cheltuielile judiciare aferente soluției de trimitere în judecată. Odată stabilite acestea, puteau fi determinate și cele aferente soluției de clasare. Cuantificarea acestora din urmă era necesară cu atât mai mult cu cât ele nu rămân în sarcina statului, ci sunt suportate de persoana vătămată. Or, este evident că o parte nu poate fi obligată la suportarea unor cheltuieli judiciare fără indicarea quantumului acestora.

f. Acordarea punctajului privind mențiunile aferente quantumului cheltuielilor judiciare în sarcina inculpatului și a persoanei vătămate, în situația în care acestea însumate corespund sumei de 1177 de lei menționată în cerință, fără a include și onorariul avocatului din oficiu.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

În nota Comisiei de elaborare se precizează faptul că punctajul se va acorda chiar dacă se menționează un alt quantum al cheltuielilor corespunzătoare trimiterii în judecată.

g. S-a solicitat rectificarea baremului în sensul acordării punctajului și lucrărilor în care prevederile art. 328 alin. (3) din Codul de procedură penală au fost atașate dispoziției de trimitere în judecată, iar nu dispoziției de clasare.

Contestația este respinsă ca neîntemeiată.

Candidatul nu aduce o veritabilă critică baremului, ci se referă la modalitatea de exprimare a răspunsului formulat. Punctajul se acordă indiferent de formularea aleasă, atât timp cât din aceasta rezultă în mod neechivoc aspectele de fond avute în vedere de barem.

Comisia de soluționare a contestațiilor

ANEXA

Auditorii care au depus contestații la barem pentru disciplina Drept penal și drept procesual penal - procurori

Nr. crt	Auditor
1.	ANDRIȚA Iulia-Raluca
2.	BALAN Maria-Andreea
3.	BĂRCAN Cristina-Mădălina
4.	BERAR Ilină
5.	BLAJ Andreea-Denisa
6.	CIURARIU Lorena-Mihaela
7.	CODORI Marcu-Ovidiu
8.	DAVIDEL Lorena
9.	DIACONESCU Flavia
10.	EVGHENIE Gabriela
11.	GHEORGHITĂ Vlad-Andrei
12.	GHERMAN Eduard-Marian
13.	GOMOI Andreea-Angela
14.	MAVRODIN Bogdan-Petru
15.	MORTU Elena
16.	MURARIU Alisan
17.	PALCĂU Andrei-Cristian
18.	PARASCHIV Florin-Stefanut
19.	POPOVICI Alexandra-Monica

20.	RĂDULESCU Andreea-Ruxandra
21.	RĂDULESCU Florin-Cătălin
22.	SAMSON Eduard-Mihai
23.	SILAGHI Gabriel-Sabin
24.	STĂNESCU Bianca-Nicoleta
25.	VLAD Iulia-Ariana